1

Simona sa rozhliadla po skupine ľudí, ktorí sedeli pred ňou. Dvaja teplí, dve staré panny, jeden zúfalec, jeden sexuálny maniak, jedna premotivovaná začiatočníčka, dve povrchné materialistky, dve pseudointelektuálky a jedna ubolená duša.

Už dlho si lámala hlavu, kde je chyba. Či v nej, či v jej tíme, alebo len doba nepraje kvalitným lajfstajlovým časopisom. Je pravda, že mala dôveru vedenia vydavateľstva, predovšetkým Gordana Borna, ktorý sa len pred pár dňami stal aj predsedom predstavenstva. Pre mnohých bol záhadou, nikto nevedel, čo bude chcieť zmeniť, koho vyhodiť, čo predať a naopak, čo kúpiť. Jej však hneď pri nástupe vyslovil dôveru.

A tak sa Simona ešte raz pozrela na kolegov.

„Áno, naša redakcia zostáva, náš časopis B'Elle."

Všetci si s úľavou vydýchli a začali si medzi sebou radostne šepotať.

„Ale to nič nemení na fakte, že náš náklad stále klesá, a tomu musíme zabrániť. Ideálne zapracovať na jeho zvýšení." No to už akoby ju nikto nepočúval.

Redakciu viedla desať rokov. Boli časy lepšie aj horšie, lenže teraz to bolo o hubu, ako by isto povedala jej mama, keby žila.

„Preto som sa rozhodla prijať do nášho tímu posilu. Verím, že nám prinesie nový pohľad na témy, ktoré poznáme možno už príliš dobre. Je to pani Barbora Kochová."

Až vtedy prítomní zaregistrovali ženu, ktorá sedela na opačnej strane zasadačky. Redaktorky Lujza a Dorota, ktorých témou bola móda nielen v obliekaní, si ju premerali a vzápätí si vymenili pohŕdavé pohľady.

„To odkiaľ vyhrabala tú retro babku?" pošepkala Lujza kolegyni.

Dorota sa posmešne uškrnula: „Predpokladám, že z nejakého petržalského kontajnera."

Simona túto výmenu postrehov zaregistrovala, a hoci nezachytila slová, obsah jej bol jasný. Tie dve totiž nikdy nepovedali na adresu iného nič pozitívne. Čudovala sa, ako môže niekto sústavne vidieť iba zlé, menej dobré, nepekné.

„Bola by som rada, keby ste ju prijali ako jednu z vás."

O slovo sa prihlásil Chosé Lipnickij, vlastným menom Jozef Lipnička. Odkedy však niekto, možno aj z recesie, zavesil na facebook jeho kreslený návrh novej dámskej kabelky, Jožko uveril, že je predurčený na to, aby zažiaril so svojimi kreáciami na prehliadkových mólach. A ako správny homosexuál usúdil, že jeho cestu k hviezdnej fashion kariére naštartuje len a výlučne zmena mena.

„Drahá, radi by sme vedeli, čo nová kolegyňa bude robiť. Už aj tak je nás veľa, ako si nedávno hovorila. Máme sa báť? Ak ju prijmeš, niekoho z nás vyhodíš?"

Simona si nemohla nevšimnúť, že ho za ruku drží ich druhý stajlista Boris Andrejev. Ten si meno nemenil, mal ho vďaka svojim ukrajinským koreňom. Tiež však trpel pocitom „šialenej nedokonalosti“, a preto si už najmenej sedemkrát dal zväčšiť pery. Botoxom sa nechal vylepšovať azda po každej výplate.

„Prepúšťať nechcem,“ odvetila Simona. „Ale nechcem ani, aby sme pokračovali v doterajších stereotypoch. Ako vidíte podľa nákladu, nefungujú. Naši čitatelia chcú niečo nové.“

„A to nové nás má naučiť stará štruktúra?“ poznamenala dostatočne nahlas Adela, ktorá si nesmierne zakladala na svojej intelektuálnosti. Až tak, že sa pri chôdzi zámerne hrbila a kráčala neprirodzene naširoko, aby všetkým dala najavo, ako veľmi sa nielen zmýšľaním podobá na muža.

„Tvoja prostorekosť, Adela, nie je ani vtipná, a nie je ani osviežením našich pracovných porád,“ uzemnila ju Simona.

„Sme nevedeli, že my novinári nemáme právo povedať si svoj názor,“ podporila svoju intelektuálnu družku ďalšia redaktorka Carmen.

Simona s nimi skutočne niekedy strácala trpezlivosť, ako teraz. „Aké ste vy novinárky, prosím vás pekne? Nerobíte žiadnu investigatívu, píšete o receptoch francúzskej kuchyne a rozoberáte bývanie celebrít. Tak sa láskavo upokojte.“

Nenápadná žena, ktorú šéfredaktorka predstavila aj ako svoju priateľku, sa postavila a pristúpila k Simone.

„Všetkých vás zdravím. Rada by som vám povedala pár slov o sebe, ak Simona dovolí.“

Tá na znak súhlasu zľahka kývla hlavou.

„Ako ste už počuli, volám sa Barbora Kochová. Oslovovať ma môžete Barbora alebo pani Barbora. Poprosím vás, aby ste nepoužívali žiadne zdrobneniny môjho mena, je to infantilné. Mám päťdesiatpäť rokov, takže ak tu niekto vyhlásil, že som stará štruktúra, z istého uhla pohľadu by to mohla byť pravda. Lenže vďaka veku mám aj bohaté životné skúsenosti a jasne vyprofilované názory. Je na vás, či ich prijmete ako inšpiráciu alebo ich budete bojkotovať.“

Po týchto slovách sa posadila a v zasadačke sa rozhostilo ticho. Niektorí pozerali s otvorenými ústami, Chosé s Borisom mali oči plné sĺz. „Úžasná, jednoducho úžasná. Taká silná, vzrušujúco silná,“ nadchýnali sa. V návale preexponovaných emócií, ktoré im boli vlastné, sa Boris postavil, zatlieskal a zvolal: „Magnifique!“

Simona usúdila, že táto schôdza všetkých nejakým spôsobom rozvibrovala. Už sa jej nechcelo ďalej diskutovať, a vonkoncom sa jej nechcelo sledovať ďalšie reakcie rozrušených kolegov. Poslala ich, nech pokračujú v práci, a ukázala Barbore jej kanceláriu. Malú, ale útulnú.

„No a ako sa vlastne bude tá moja pozícia volať?“ spýtala sa Barbora a posadila sa na svoju novú stoličku.

„Myslím, že by sme to mohli uchopiť ako pozíciu tajomníčky redakcie.“

„Trochu retro," usmiala sa Barbora. „Ale beriem. A čo teda odo mňa očakávaš?"

Simona si povzdychla. „To keby som vedela presne pomenovať. Bola by som rada, keby náš časopis bol tebou čo najviac nasiaknutý. Tvojou ľudskosťou a tvojím šarmom."

„Nepreceňuješ ma?"

„Určite nie," odvetila Simona.